

אשרי תמימי דרך

התורה כתוב

בתורת ה'

ז"ל בס"ד ע"ר די אנ"ש דמאנשעספער יע"א

גליון חידושי תורה
מחבורת הלומדים
בספר הקדוש
"ליקוטי מוהר"ן"
לפי סדר התורה הזמנית
חלק ב', תורה א'.

דבר המערכת

ב"ה עומדים אנו בפתח הימים הנוראים וראש השנה הקדוש קרב ובא, וזכינו להבין השבוע הגליון התשיעי (היא החזקה השלישית ג"פ ג' וכמוכן היו השבוע קצת מניעות מצד הבע"ד שככל הנראה זה מפריע לו) בס"ד מרובה ברוב רחמיו וחסדיו, וב"ה אנו מקווים שיש לדברים חן ואנ"ש נהנים ממנו בכל אתר ואתר.

וכבר קיבלנו כמה תגובות יקרות מיקירי וחשובי אנ"ש שנהנו ממהלך הגליון, וכל אחד נהנה ביותר מנקודה אחת, וב"ה מעיינים בזה בישיבות כוללים והיכלי תורה, וגם מכניסים ברכה לבית, ורואים בחוש כמה נפלא וכמה טוב ויפה הקשר שמתחברים אנשי הצדיק לפעול ביחד פעולות בעולם.

וזה ידוע ומפורסם גודל התועלת שלומדים ביחד, וכבר אמרו חז"ל (ברכות ו.) אין דברי תורה נקנים אלא בחבורה. ובוודאי דברי תורה צריכים חיזוק, אבל החיזוק הוא כשרואים ומבינים מה שפועלים, אפילו לאחר זמן, ואף שבשעת מעשה, נראה שיש כמה שאינם מתלהבים ושמחים מזה, אך יתכן שלאחר זמן, דווקא אותם הם אלו שיקחו מוסר לעצמם על פי ההשגות שהשיגו אנ"ש הפשוטים אמנם בס"ד שבוודאי מסייעים לכל הבא ליטהר, ולהיות שותף בעסק של מצווה ביחד, ומה יכול להיות יותר טוב ויפה מהדבר הזה להתחזק יחד ללכת בדרך וליטייל בתורתו של רבינו ז"ל.

המהלך של לקשר ולהיכנס מהיכל אל היכל יכול להראות הפרתח להחדר השני כמאן דמהווי במהוג שהרי תורת רבינו ז"ל תקף כשנבנסין בחדר אחד, ומתחילין להסתפל בו, ולהתפלא על נפלאות החידושים אשר בו, בתוך כך רואין שנפתח לו פתח נפלא לחדר אחר, וכן מתדר זה לחדר עוד, וכן מתדר לחדר, ומתדר לעליה וכו'. (חיי"מ סי' תקצ"ד, עיין שם עוד רק כמו שפטייל בשל אחרים דוק ותבין).

וכדאיתא במשיבת נ' המקרבים לצדיקי אמת ראוי שיתחזקו זה את זה בעבודתו ותרבה, ויזכיר כל אחד את חברו, כל העצות טובות שיוצעים ומבינים, כל אחד כפי מה שקבלו מרפם.

ויה"ר שנוכה לקבל דין מן דין, להבין ולהשכיל, לשמוע ללמוד וללמד וכו', אכ"ר.

המערכת

ר' מאיר דוד טוקאייר הי"ו וענו הלויים ואמרו אל כל איש ישראל קול רם (כי תבוא, המישי)

בפרשתנו מצוה משה רבנו לבני ישראל. כי אחר שיכנסו לארץ ישראל, ויכתבו את התורה על מזבח אבנים וכו', יערכו מעמד קבלת התורה בארור וברוך. והסדר יהיה באופן זה. שמחצית השבטים יעמדו על הר גריזים, ומחציתם יעמדו על הר עיבל. וקני הכהנים והלויים באמצע.

וכשפותחים הלויים בכרכה-פונים להר גריזים, ואלו ואלו עונים אמן. וכשפותחים בארור-פונים להר עיבל, ואלו ואלו עונים אמן. (רש"י) וז"ל הכתוב: "וענו הלויים ואמרו אל כל איש ישראל קול רם". 'הלויים' זה בחי' הצדיקים, (כידוע שהלויים והכהנים היו מעבירי התורה) והם מעוררים את ישראל. ולכן נקט הכתוב בלשון "איש ישראל". הינו, שכדי שכל ישראל יהיו 'איש' הינו אחד-הוא ע"י שהם ישראל, כפי שביאר בביאור הליקוטים, שבעצם יש לישראל ממשלה על המלאכים, רק מחמת שנתפרדים זה מזה, אזי נחסרת ממשלתם.

וזהוהיה התורה. שאם ח"ו לא יזהרו בקיום המצוות (כמבואר בליקו"ה ציצית ג'), ובפרט אלו המנויים למטה-יחסר מ'ישראל', ולא יוכלו למשול על המלאכים.

ואלו הם: א) "ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגו'" הינו שתזהרו מפגם ע"ג, ואפילו מקלקול האמונה, שזה "ושם בסתר" הינו שמאמין בה', אך בסתר-יש לו קלקול אמונה.

ב) "ארור מקלה אביו ואמו" זהו פגם בזיון בני"א.

ג) "ארור מסין גבול רעהו" זהו פגם תאות ממון.

ד) "ארור משנה עור בדרך" ופירש"י "הסומא בדבר, ומשיאו עצה רעה" וראה בשפתי חכמים שדוקא זה נקרא משנה עור. וזהו פגם ההתמנות.

ה) "ארור מטה משפט" זהו ג"כ פגם ההתמנות.

ו) "ארור שכב עם אשת אביו" וכן הארורים הבאים, הם פגם הברית ותאות משגל.

ז) "ארור מכה רעהו בסתר" הוא ג"כ פגם בזיון בני"א, וכמבואר ברש"י שמדובר בלשה"ר. (ובזה נכלל גם תאות אכילה כמבואר בליקו"ה).

ח) "ארור לקח שחד" הוא פגם תאות ממון. "להכות נפש דם נקי" הוא פגם בזיון בני"א.

ט) "ארור אשר לא יקים" כלל כל התורה כולה. (רש"י). והיינו שאם לא תזהרו באלה-אזי לא יהיה קיום לממשלתכם על המלאכים, וממילא לא תוכלו לקיים את כל דברי התורה הזאת. יה"ר שנוכה לקיים את כל דברי התורה הזאת, ונוכה ל'ברוך' ונצל מ'ארור' אכ"ר.

חדשית? בארת? קישרת? השבת? תירצת? הקשית? הבנת? השגת?
אנא! תעלה הדברים על גבי הכתב, ותהנה לחברך המשתוקקים לחידושך. שימו לב! ראש השנה הבעל"ט מתקרב! ואנו לקראת סיום סדרת הגליונות על תורה א' תנינא "תקעו ממשלה"! א"ה ב"נ בתכנית בשבוע הבא הגליון האחרון!!! הזדרזו לשלוח חידושיכם למערכת, למען נוכל להכניסם לקונטרס "החולכים" שייצא לאור בס"ד! נא שלח למערכת, ויפה שעה אחת קודם.

חדש: לאנשי שלומינו הרוצים להשיג הגליון, וכן להעביר חידושי תורה למערכת, בארץ ישראל ת"ו ניתן להתקשר ל-0534-154-152 (באין מענה נא להשאיר הודעה וא"ה ב"נ יחזרו אליכם אח"כ). בענגלאנד יע"א 07442966781
כמו"כ מחפשים מתנדבים בעם להדפיס ולהפיץ ולקבל חידו"ת לגליון באמריקע יע"א.

קראת? נהנת? התחזקת? התחדשת? תן לעוד יהודים להרגיש את האור המתוק מדבש הנמצא בתורתו של רבנו הקדוש! אנא ממך! הדפס עוד מספר עותקים, תן לחברך או פזר בסביבתך! וכבר אמר שלמה המלך "אל תמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידך לעשות".

הנה כתוב בספר דניאל (בפרק א', פסוק ד') שהמלך נבוכדנצר אמר לאשפזו להביא מבני ישראל וגו' "ילדים אשר אין בהם כל מום, וטובי מראה, ומשכילים בכל חכמה, ויודעי דעת, ומביני מדע" וגו'. ואחר כך בקש דניאל מן המלצר (שם פסוק י"א) שלא להתגאל במאכלות אסורות, "נס נא את עבדיך וגו' ויתנו לנו מן הזרעונים ונאכלה, ומים ונשתה".

"ויהי המלצר וגו' נתן להם זרעונים". היינו שנהרו מתאוות אכילה, "והילדים האלו וגו' נתן להם האלוקים מדע והשכל בכל חכמה" וגו', כמובא בתורה לקשר את הדעת אל הלב. "ודניאל הבין בכל חזון, ובחלומות". "וכל דבר חכמת בינה אשר בקש מהם המלך וגו' וימצאם עשר ידות".

והנה בפרק ב' - בקש המלך מהחרטומים לומר לו את אשר חלם "ותתפעם רוחו" ונשכח ממנו. וכידוע החלום הוא אחד מששים בנבואה (ברכות נ"ז:), ובפרט לומר לו החלום מבלי לדעת מה חלם, והגם שניתנה נבואה לקטנים, אבל זה לעומת זה כולו, ואמר רבינו ז"ל שיש עשר מדרגות בנבואה. ובתורה דגן שאפילו הקטנים יוכלו להתנבא בבחינת "ונבאו בניכם ובנותיכם".

בקשה זו בקש נבוכדנצר מהחרטומים הכשדים, וענו לו הכשדים (בפסוק י"א) "לא איתי די יחונה קדם מלכא, לתן אלהין די מדרהון עם בשדא", וכפירוש המצודות שם: "אין אחר להגידה בלעדי המלאכים אשר מגוריהם עם בני בשר". וכשמוע דניאל זאת בקש להתפלל (בפסוק י"ח) "ורחמין למבעא מן קדם אלה שמיא על רזה דנה". ועי' זכה לבחינת נבואה "אדין לדניאל ברוזא די ליליא רזה גלי" וכפירוש המצודות "במראה החלום אשר בלילה נגלה לו הסוד ההוא".

"ענה דניאל ואמר, להוא שמה די אלהא מברך" וגו' בחי' ברכה, "הוא גלא עמיקתא ומסתרתא. ידע מה בחשוקא, ונהורא עמה שרה". "פרם איתי אלה בשמיא גלא רזין".

ואמר לנבוכדנצר "וגלא רזיא הודעך מה די להוא" וכפירש"י "הקב"ה, מגלה ריזם, הודיעך את אשר יהיה". עיין שם שפתר החלום לנבוכדנצר "אנת הוא רישא דדהבא" וגו' ונבוכדנצר עשהו רבי, ומינה אותו לשלוט על כל מדינת בבל (פסוק מ"ח).

אח"כ (בפרק ג') עשה נבוכדנצר עבודה זרה של זהב בבקעת דורא בגובה שישים אמות, להכשיל את ישראל בעוון ע"ז, שלא יזכו למלכות, (כמובא במצודות דוד שם פסוק א'). היינו הפגם שיגרום למפלת שונאיהם של ישראל. ועשה כרוז בכח גדול, "וכרוזא קרא בחיל" לכל העמים והלשונות, "בעדנא די תשמעון קל קרנא משדוקיתא" בעת אשר תשמעון קול קרן

השופר וכו' וכל שאר מיני זמר אז תפלו על פניכם ותשתחוו אל צורת הזהב (מצודות).

היינו שהמלך הכשיל דסטרא אחרא רצה להשתמש בטומאה על ידי קול השופר, וכמה מיני נגינה, כמו שפירט שם: "משדוקיתא, קתרוס, שבבא, פסנתרין, וסופנה, וכל זני זמרא", שרצה להפוך מהפך אל הפך ולהשתמש בשופר ובשמחה ובכלי זמר שמקברים לעבודתו ית' להפך ח"ו לפגם עבודה זרה רח"ל.

ועוד הזהיר להעניש "ומן די לא יפל ויסגד וגו' רח"ל מי שלא יסגוד לע"ז" ויתרמא לגוא אתון נורא יקדתא" וישלך לתנור אש בוערת. ויתכן לרמוז לאש התאוות שהפך הכל מהפך אל הפך, ע"י סברות של הכל.

והגברין כשדאין אכלו קורצא, כפי המצודות "שדרך המלשין, לרמוז דברו ולקרוין בעיניו, למען לא יבינו כל העומדים, ובהקריצה היא כאילו אוכל בשר מי אשר ילשין עליו", והלשינו למלך על אותם היהודים "לא שמו עלך מלכא" "לאלהך לא פלחין ולצלם דהבא לא סגדין".

ואז איים המלך עליהם שחייבים לעבוד הצלם. ענו לו והשיבו חנניה מישאל ועזריה ואמרדו למלך נבוכדנצר. "אתה נבוכנצר" ולא קראוהו בשם "מלך" כאומר - בדבר זה לא תמלוך עלינו, ולא תמשול בנו: לא חשחין. אין אנחנו חוששין על הפחד. (ראה בס"ה שע"י ציצית מבטלים הפחד).

וראה בליקו"ה (עבודת אלילים א', ג). וזה שאמרו חנניה מישאל ועזריה לנבוכדנצר, מלכא, נבוכדנצר. ואמרו רבותינו ז"ל (מדרש רבה, בהר, ל"ג, א), אם מלכא וכו', אלא למסים וארנוניות אנת מלך עלינו, אבל כנגד התורה אנת נבוכדנצר, אנת וכלבא שוין. כי באמת אין לו שום ממשלה, רק בהגופים לתן להם מס וכיוצא. אבל בדת תורתנו הוא וכלבא שוין, כי אין לו שום ממשלה עלינו בזה.

ואולי נקטו לשון כלב דייקא, בבחינת "והכלבים עזי הנפש, לא ידעו שבעה" בחינת עזות שנופלת עזותו.

והודיעו לו "להוי ידיע לך מלכא לאלוהיך לא נסגוד" וגו'. ומיד נתמלא חמה וציוה להסיק התנור שבעה פעמים כפול מהרגילות. (ואולי מרמז על שבע המידות הרעות, שכך דרך היצר הרע היום אומר לו עשה כך ולמחר עה כך עד שרה"ל אומר לו לך עבוד עבודה זרה, ומשם מפילו לכבשן האש של פי שבע פעמים).

ציוה לכופתם והשליכם אל תוך האש, וה הצילים וגו'. ואז קם נבוכנצר בבהלה (פסוק כ"ה): "ענה ואמר הא אנה תזה גברין ארבעה שרין מהלכין בגוא נורא וחקל לא איתי בהון, ותוארו של רביעי, דמה לבר אלהין" ראה רש"י שפירש שם שראה מלאך במלחמת סנחריב וגו' וכך ידע איך נראה מלאך.

אמר להם פקו וגו', ואז ראו כולם את חנניה מישאל ועזריה "די לא שלט נורא בגשמהון" אשר לא שלטה האש בגופם. כמו שפרש רש"י שם שגשמיית פירושו הגוף. ואז שלח לכל המדינות

שידעו את גדל כוחו של השי"ת שהצילם מכבשן האש הבורעת.

וראה עוד בפרק ד' (פסוק י'), רואה הייתי עיר וקדיש והנה מלאך שהוא עד לעולם וקדוש גדול אילנא. קוצו האילן (אולי ירמוז על אותו אילן שבמעשה י"ג וראה עוד בליקו"ה שלוחין ד, ט"ז שמקושר לתורה הזמנית): אתרו עפיה. השירו והפילו ענפיו, ובדרו אנבה. הפיצו פריו. תנד חיותא מן תחתוהי. ינדו החיות מתחתיו (רש"י). (פסוק י"ג) "לבבה מן אנשא ישנון". היינו שלא יזכה ליראה התלויה בלב "ולבב חיוה יתיהב לה" ויתנו לו לב של חיה... "ושבעה עדנין יחלפון עלוהי" (אולי ירמוז על השבע מידות רעות).

ואז אמר ב' פעמים "בגזירת עירין קדישין" ופי' המצודות הדבר נגזר בגזרת המלאכים המחרבים העושים דין המקום, ושאלתא. הגזרה היא עשויה במאמר המלאכים הקדושים. (אולי כפל ב' פעמים להורות על מלאכי שמאל וימין).

"ושפל אנשים יקים עלה" שכשהקב"ה רוצה לתת מלוכה יתנה אפי' לשפל אנשים. ואפשר לרמוז ב' פירושים א' על ענווה שמשפילים עצמם, או שכשזוכים שהצדיק מוצא בכל יהודי אבן טובה, כשהצדיק דן אותם לכף זכות בראש השנה, אז אפילו האנשים השפלים קמים למלוכה.

ואז דניאל "אשתומם בשעה קדא" ואמר לנבוכדנצר מה שיקרה איתו שיהפך לחיה לשבע שנים וגו' וככלות שבעת השנים חזר למלכותו, זה אחר שנכנע ונפל עזותו לגמרי ואז שבח נבוכדנצר את הקב"ה "וכל דיירי עלמא כלא חשיבין", "כען אנא נבוכדנצר משבח ומרומם ומהדר למלך שמיא, אשר כל מעשיו אמת, ואלו אשר הולכים בגאווה יכול להשפיל".

וידוע שכל המתגאה חכמתו מסתלקת, וכאילו מחריב את ביהמ"ק ח"ו (עי' ליקו"מ ח"ב ע"א) ורבינו ז"ל אמר שהתורה גדול מנבואה, כדאיתא בחיי מוהר"ן (סי' תכ"א) ומאחר שאין יודעים תורה אין יודעים כלל. כי אפילו נבואה הוא גם-כן קטנה מהתורה, כי התורה גדולה מן הכל, וכוללת הכל. ועי"ש שמקושר לענייננו מאד. שמסיים עם זה הפסוק "וזהו בחינת מלכה ושדירה בגוים אין תורה, גם נביאיה לא מוצאו חזון מה".

כי בתחילה מדבר מצדיקים ומנהיגים אמר: הצדיקים, אפילו אלו הצדיקים של עכשו, הם יקרים גם-כן מאד מאד בעיני השם יתברך. ואלמלא לא היה בהם רק מה שמרחקים ממנהגי הקלי עולם, ההולכים ומנהיגים עצמם דיקא בדרבי העב"ם, והולכים בדרבי החקירות והכמות, גם-כן דים. כי כל מנהיג ומנהיג איך שהוא מתנהג בעבודתו, על-כל-פנים הוא רחוק מדרבניהם, וכן המקרבים אליהם. כי מאחר שמדקדקין לבלי להניח שער אחורי פאות הראש, ממילא אינם מגדלים בלורית, וממילא הם רחוקין ממנהגי העב"ם ומכנת הפילוסופים והמקוררים, וזהו דבר גדול מאד. ויל"ע אם צריך להתרחק מהם אם אין בהם תורה בבחינת נבואה או שבדורינו גם הם יקרים כנ"ל.

אלול - לצאת מהאנוכיות!

הר"ר יוסף תמיר הי"ו, מודיעין ת"ו

אנוכיות – היכן ההתחלה:

כותב הרב אליהו דסלר זצ"ל במכתב מאלהיו חלק ד' - "אחת ההבחנות שבנו היא אבחנת ה"אנוכי" שלנו, שהיא הרגשת היותנו העצמית. ה"אנוכי" מרגיש את מציאותו כיחידה בפני עצמה, נפרדת מכל הויה אחרת.

זו הרגשה פנימית עמוקה אצל כל אדם, ומחמתה, דבר טבעי הוא לו, להרגיש - על כל פנים בתת הכרה - שהוא קודם לכל אדם. ה"אנוכי" שואף תמיד לסיפוק רצונותיו ולמילוי חסרונותיו, וכשהוא משיגם אנוכיותו מתחזקת עוד יותר.

כשמגיע אדם למדה זו, הריהו עלול לרדוף כבוד, ולהתכבד בקלון חברו, ולבוא לידי כל המדות הגרועות, הכלולות בכח הנטילה. הרגשה זו מכסה ומאפילה גם על הכרת בוראו, כי אינו רוצה להתבטל אליו, ומרגיש את עצמו ואת שאיפותיו כרשות אחרת נפרדת ממנו יתברך, והרי זו כעבודה זרה ממש בלבו של אדם" ה"י. מובא בצור ירום חלק י"ב, וכן אצל המקובל רבי נתן נטע שפירא זיע"א - "קודם שחטאו אדם וחוה האירו עליהם שני שמות קדושים והם: שד"י ואדנ"י. השם שד"י האיר מבחוץ, והשם אדנ"י האיר עליהם מבפנים. לאחר החטא הסתלקו שני "הדלתין" משני השמות ובכך נוצרו שני שמות חדשים, מהשם

שד"י נוצרה המילה "יש", ומהשם אדנ"י נוצרה המילה "אני".

ומבואר בפרוש הראב"ד לספר היצירה על הפסוק "הנחש השיאני" שנסתלקו שני דלתין מרזא דתרין שמהן שד"י ואדנ"י, שמכח הזוהמא של הנחש גרמו לסגירת שני הדלתות.

וזה שהתנצלה חוה ואמרה "הנחש השיאני ואכל", הנחש הוא זה שגרם לאנושות את המושג "היש אני" (אותיות "השיאני"), והוא שהטיל באדם את זוהמת האני, האנוכיות והגאוה.

אלול - מתחילים לתקן:

ממשך הרב דסלר זצ"ל וכותב "השער הראשי שבו יתקרב האדם ליכולת ההשתנות, וליציאה מהאנוכיות, הוא על ידי עבודת התפילה. בתפילה מכיר האדם את בוראו שהוא המשפיע לו כל חיותו, וגם את אנוכיותו, ולומד להכניע את עצמו לפניו יתברך.

וכן, שהרגשת האנוכיות נצרכת לאדם היות ועל ידה יהיה לו את הכח דחף להגיע אל דרגות גבוהות בעבודת ה', וכמו שכתוב "אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וגו' (משלי ב', ד)".

באלול מתגלה ה"אנוכי" שלנו בהתקשרות ובהתקרבות אליו יתברך, ביתר כח וביתר שאת, "אני לדודי ודודי לי" אני... ה"אנוכי"

שלי, בחיבור אליו יתברך, עם יותר רצון וגעגוע, ויותר צימאון להיות משהו גדול יותר, טהור יותר, קשור ומדויק יותר וכפי שמוכא בליקוטי מוהר"ר תורה ו' - "אהיה דא אנא זמין למהוי", אני זמין להיות, אני פתוח לכל התחלה חדשה, שעדיין לא התגלתה בתוכי, אני פתוח להתחדשות ולעומקים חדשים.

לבטל את האנוכיות וליכות לשלום:

על פי התורה הזמנית, כותב רבי נתן בהלכות ערב ה', אות מ' - "עיקר קיום האדם ותיקונו הנצחי הוא על ידי שיאחו עצמו בכסא הכבוד, שהוא שרשי נשמות ישראל וכו', ועל כן בודאי צריכין לזה שיהיה שלום גדול עם כל ישראל, ושיהיה שלום בן אדם לחברו, כדי שיתקשרו יחד באהבה ושלום, כל שרשי נשמותם, ולא יהיה ביניהם שום פרוד על ידי איזה שנאה ומחלוקת חס ושלום, כדי שיוכל להתאחו בשרשי נפשותם הנכללים יחד על ידי האהבה והשלום".

באלול נפתחים הדלתות שנסגרו בעוון החטא הקדומון, אני לדודי ודודי לי (בתוספת שני הדלתין)!!! ומתאפשר לכולנו לצאת מהאנוכיות, ולהתקרב לטוב המוחלט מתוך שלום עם עצמנו עם סובבנו ועמו יתברך.

שנוכה בעז"ה.

שנה טובה.

שיחת חברים

השיחה התקיימה בין שנים מאנ"ש בליל שב"ק העעל"ט, בעת קבלת שבת, בחדר קפה בביתנו"ד "ברסלב" במאנטשעסטער. (מסיבות מובנות הוחלפו השמות)

ר' חיים: ר' אהרן! מה אעשה? אין לי כח להתפלל "קבלת שבת", אין לי כח "לגאול את התפילה"!

ר' אהרן: תשמע: אני איני עושה שום דבר. אני רק אומר את התיבות כפשיטות, ומאמין שעי"ז כבר נעשה מה שנעשה. אל תחשוב עכשיו על כל מיני משימות קשות של "גאולת התפילה" וכדו'. רבנו רוצה מאתנו "תמימות ופשיטות".

ר' חיים: חוקתני! אכן כן, העיקר הוא באמת לקיים הכל כפשוטו, לומר התיבות, כמובן בהתקשרות לצדיק [עי' ליקו"ה ג"ח מהלקוחות ה'], ועי"ז כבר נעשה מה שנעשה. יישר כח! לכו נרננה.....

מתוך ספר יקרא דשבתא עה"ת

של הגה"ק מטשהערין זצ"ל

שבת הוא בחי' התכלית כי הוא תכלית מעשה שמים וארץ. והתכלית הוא שיהי' לישראל ממשלה על מלאכים וכו' כמבפ"ג. וזה בחי' המלאכים שמלוין לו לאדם בערב שבת כמו שארז"ל גם שבת הוא בחי' עולם הכסא שזה בחי' ביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו כידוע. והוא בחי' שורש כל הנשמות בחי' וביום השביעי שבת וינפש כנ"ל כ"פ. גם שבת הוא בחי' בנין ירושלים כ"ש (ירמי' יז) והיה אם שמוע תשמעון אלי וכו' ולקדש את יום השבת וכו' ובאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים וישבה העיר הזאת לעולם. וארז"ל לא חרבה ירושלים אלא על שחללו בה את השבת. גם שבת הוא בחי' שלימות היראה התלויה בלב כי שבת הוא בחי' לב כמבואר בתיקונים. והוא בחי' יראה בחי' ירא

שבת כנ"ל כ"פ. גם ע"י קדושת שבת נתתקנין הג' מדות שהם תאוות ממון ותאוות אכילה ותאוות משגל. כי דרז"ל ברכת ה' היא תעשיר זה שבת וכו'. וזה שסיים ולא יוסף עצב עמה. כי תאוות ממון הוא בחי' עצבות בחי' מרבה נכסים מרבה דאגה כי כל מה שיש לו עשירות ביותר חסר לו ביותר וכמבואר במ"א אבל העשירות שנמשך ע"י קדושת שבת הוא בבחי' ולא יוסיף עצב עמה שזה בחי' תיקון תאוות ממון. גם עיקר השביעה הוא בשבת כמבואר לעיל בפנים (בליקו"א סי' רעו) שזה בחי' תיקון תאוות אכילה וזה בחי' אכלהו היום הנאמר בשבת וכמבואר במ"א גודל מעלת קדושת האכילה של שבת. גם אז עיקר תיקון תאוות המשגל שזה בחי' ושמרו ב"י את השבת אז נתתקן החמימות שיהיה בקדושה גדולה בבחי' אש דקודש ולא בבחי' אש דחול שזה בחי' לא תבערו אש וכו' שנאמר בשבת.

ב"ה גם השבוע קיבלנו תוספת ברכה, הידושי תורה, תגובות והערות, מקוראים חשובים:

הר"ד ישי טוקאייז הי"ו, בית שמש ת"ו

ע"י בספר המזדות הרהורים, אות י"ז, וזה לשון רבנו שם: "בשמבזה את המועדות, בא להרהורי עבודה זרה" וכן באות נ"ג: "המבזה את המועדות כאילו עובד עבודה זרה".

ומקושר יפה לתורה. כי ע"י שמבזה את המועדות, אין נמשך לו שכל לתקן התאוות, ואחת מהם היא תאוות ממון-פגם ע"ז.

בענין השאלה שהיתה בשיחת חברים בגליון ז', מדוע יש לידע מי הם השקרנים, אפשר לומר בפשטות, שחוקן ממה שביאר רבנו בתורה כ"ב, שמשעבדים תחותם וכו' כמו שתל שם, אלא עצם אי הידיעה שגורמת להתקשר עמם ח"ו, יכולה ח"ו להזיק.

כי הם אינם שורש וקיום לנשמותינו, וממילא לא נקבל השפע בראוי, רח"ל. וכך לא יוכל המקושר עמם להנצל מקנאת המלאכים, ולשלוט בראוי ביצוריו וכו'. לכן יש לדעת ולהכיר מי הם וליזהר מלהתקשר איתם. ה' יצילנו מזה.

הר"ד א.מ. הי"ו

באות ה' רבנו מבאר כל ענין השמות'. שכל אחד מהג' תאוות נקרא 'שם'. והראיה שמביא רבנו על אכילה היא זקרא שם בבית לחם'.

והנה יש לראות ששם במעשה של בועז ורות נמצאים כל הג' תאוות. (ע"פ הכלל שכל מידה כלולה מכל המידות). ש'בית לחם' הרי זה הראיה שרבנו מביא. והרי למה הלכו? מפני שהיה רעב והיו עניים באים ומבקשים אוכל, וזה שלא רצו ליתן זה בחינת תאוות ממון. ואח"כ שהלכו נפלו בתאוות משגל, שנשאו נשים נכריות.

אך דוקא על ידי הנפילה הזאת, בא לעולם שלמה המלך ע"ה, שמשל על כל העולמות כולם, בחינת המלוה הגדול.

"אם מישוהו לא נמצא היום כברסלב, הרי זה מפני שלא למד את התורה הזמנית!!" (ר' חיים יצחק לבקוביץ ז"ל). הדברי תורה שבגליון מוקדש לע"נ חיים יצחק ז"ל בן שיבלח"ט ר' דוד דב. ולהצלחת כל המסייעים והקוראים. ולישועת כל אחינו בית ישראל ולביטול כל הגזירות מעם ישראל, ולהחיש ביאת משיח צדקינו בב"א

ר' שמואל אהרן הלוי הורביץ הי"ו

הר יונה ת"ו

ע"י בשיחות הר"ן שיחה ק"נ: "פעם אחת אמר: אצל מי שאני לוקח ומקבל ממון וכיוצא אני נותן לו, כי בזה שאני מקבל אני נותן (והוא ענין המבאר בהמשעה של יום השישי מהשקעה בעמל'ים, שהתפאר אחר את עצמו בנפלאות הכח שיש לו בידו, עין שם)".

ועל פי מה שמבאר מוהרנ"ת, בליקו"ה הלכות גבית חוב מהלקוחות ה', שע"י שנותנים לצדיק הבעל תפילה, עי"ז יש לו הכח לחזור וליתן, "וע"כ כל מי שמקבל איזה דבר מהעולם, הכל בבחינת הלוואה מהמלוה הגדול כנ"ל, וצריך לראות לסלק להמלוה הגדול החוב שלוה ממנו בכל שעה ושעה".

ורבי נתן גם מסביר כיצד ניתן להחזיר חובותינו להבעל תפילה "והסילוק הוא שצריך להשתדל להחזיר כל הכחות לתוך התפילה, שיתפלל עם כל הכוחות שלוה ומקבל בכל עת מהמלוה הגדול. ולקשר כל תפילותיו אליו, עד שתהיה נכללת תפילתו עם כל הכחות הנ"ל (היינו כל הלווים שמהם לווה עד המלוה הגדול) בתוך תפילת המלוה הגדול שתפילתו בתכלית השלימות".

ממילא זהו הדרך להחזיר את חובינו להבעל תפילה היא ע"י שנתפלל בכה, וע"י שנקשר את תפילתנו אליו. "ואזי נשלם ונתעלה תפילת הצדיק, שהוא המלוה הגדול בשלימות יותר ויותר. כי כל מה שישיראל מתפללים בכונה ובכח יותר, ומקשרים תפילתם וכחותם להצדיק הנ"ל, נשלם ונתעלה תפילת הצדיק יותר ויותר".

ובהמשך מבאר עוד, שגם כשווכין ליתן לו ממון או חפצים וכדו' אזי ג"כ הוא מחזיר בכפלי כפליים וכו' עיי"ש דבריו המאירים. וכן מבאר שכשהוא להיפך אזי הוא בבחי' לווה רשע ולא ישלם וכו' עיי"ש.

עכ"פ לענינו זה מקושר נפלא עם זו השיחה הנ"ל.

ר' מאיר דוד טוקאייז הי"ו

ידוע מה שהזהיר רבנו שלא להזדקק לרופאים כי על פי רוב המה רוצחים וכו'. וידוע הקושיה שמקשים על כך העולם, שביצד אפשר לומר כך, והלא אנו רואים בחוש שהם מרפאים אנשים, ולפעמים פעולותיהם מצילים חיים. ואיך אפשר להכחיש החי? אלא לפי המובא בליקוטי תפילות ח"ב תפילה א' המיוסדת על תורה זו מתרין מוהרנ"ת קושיא זו, וז"ל: "ונזכה בכח תפלותינו להכניע ולהשפיל ולשבר ולבטל כל הרפואות הטבעיים של הרופאים, ויתגלה האמת בעולם, שאין שום רופא בעולם יודע כלל לרפאות שום חולאת, רק כל הרפואות כלן הן רק על ידי דבר השם לבד, על ידי תפלות ובקשות ותחנונים של הצדיקים בעלי התפלה, המתפללים על ישראל ומרצין ומפייסים אותך, וממשיכים רפואות בעולם.

כי כל העשבים והסמים של הרפואות, וכל הכוכבים ומזלות הממנים עליהם, כולם מקבלים כוחם מהמלאכים אשר עליהם, ואלו המלאכים מקבלים כוחם מהמלאכים הגבוהים עליהם, וכלם מקבלים ולווין זה מזה, וזה מזה, עד למעלה למעלה, עד שכולם מקבלים כח מהמלוה הגדול, שהוא הבעל תפלה שזוכה לדבר השם, שהוא שרש כל הבריאה כולה, מראש ועד סוף, כמו שכתוב: "בדבר השם שמים נעשו, וברוח פיו כל צבאם". על כן אי אפשר להמשיך שום רפואה בעולם כי אם על ידי תפלה ותחנונים לבד.

ותזכנו לדעת זאת באמת נמורה ובאמונה שלמה, וברחמיך הרבים נזכה להמשיך ולקבל כל הרפואות לנו ולכל עמך ישראל על ידי דבר השם של התפלה לבד". עבלה"ק. וממילא מתרצת הקו', שהרפואה לא נמשכת כלל ע"י הרופאים, רק מחמת סמיות עינינו איננו יכולים לראות כיצד רפואתנו היא רק ע"י תפילת הבעל תפילה. יה"ר שנוכה.